

JULIUS KLEIN - tilsyneladende lykkes det ham ikke at klare frisag denne gang

Historien om, hvordan man gør en helt ud af sig selv, hvis man er tilstrækkelig smart

„EN FARLIG MAND“

Sådan karakteriseredes JULIUS KLEIN af en generalmajor i Illinois' nationalgarde da han var blevet afskediget efter at have ført sig for stærkt frem
Senator Fulbright sagde, at Klein misbrugte sine venner
Nu er han en af hovedpersonerne i en af USAs største politiske skandaler

JULIUS KLEIN var alle dage selv sit public relations-firmas bedste kunde. Julius Klein Public Relations har skabt et billede af Julius Klein, som mange vil misunde ham.

Skal man tro reklamefirmaet, var Klein i en alder af 13 en agtet krigskorrespondent i Tyskland, soldat i de amerikanske ekspeditionsstyrker som 17-årig, og da han var 18 medlem af den amerikanske militærmission i Berlin.

I TYVERNE giftede han sig med en grevinde og levede en spændende tilværelse som Hearst-redaktør i de dage, da der virkelig var noget ved at være journalist i Chicago. Næste stop var Hollywood, hvor han blev filmdirektør til 75.000 dollar om året. Så kom den anden verdenskrig, tjeneste under general MacArthur, medaljer for heltedigt indsat i Stillehavet og endelig to-stjernet generalmajor.

Han var flittig

Da krigen så sluttede, indledte han en ny karriere som kold-krigs-rådgiver for kongressen, for det republikanske parti og for udenlandske politikere. Han skaffede sig flere venner i senatet og repræsentanternes hus end nogen anden mand, jeg kender, sagde nuværende vicepræsident Hubert H. Humphrey i 1962 i en udtalelse, som Julius Klein PR, Inc., har udsendt i USA og Europa.

Desuden fandt han tid til litterære arbejder, at forsyne forsvarsministeriet med de første dossier om undergravende virksomhed, og ind imellem desuden til at arbejde som »Washington-korrespondent«.

For godt til at være sandt

Billedet af Julius Klein var, kort sagt, for godt til at være sandt. Men det skaffede ham 150.000 dollar om året og udrustede ham med så stor indflydelse, at man nu mener, han var i stand til at gøre en af de forenede Staters kendetegnet senatorer, Thomas J. Dodd, til slet og ret bydreg.

Klein-Dodd forholdets besynderlige karakter undersøges nu af senats etiske komité. Komiteen vil gerne vide, om Dodd ydede Klein tjenester eller det blot tog sig ud som om han gjorde det.

Et næsten lige så interessant spørgsmål er det imidlertid, hvor tæt det billede, Klein skabte af Klein, kommer på sandheden.

Krigskorrespondent som 12-årig

Nu krigskorrespondenten helt tilbage i drengene, Da gik Klein på Sophien gymnasium i Berlin. Som 12-årig skrev han en artikel om kejser Wilhelms krigserklæring. Det er det nærmeste, man kan komme.

Lige så lidt hold er der i oplysningerne om tjenesten i ekspeditionskorps og medlemskabet af den amerikanske militærkommission i Berlin i første verdenskrig.

Han var kontorbud

Pentagons protokoller viser, at Klein ved at lyve om sin alder — fik et job som kontordreng i den amerikanske hær i Berlin ca. en måned efter krigens afslutning. Han var, godt nok senere — i otte måneder tilknyttet militærkommissionen, men det har været et omgås kendsgerningerne mere end lætsindigt på påstå, at han har været medlem. Han har derimod været en mellemting mellem bydreg og kontorbud for kommissionen. Hans karriere som »redaktør« for Hearst er lige så tåget. I det mindste opgiver man inden for koncernen intet at kende til hans redaktørvirksomhed. Men »Chicago Tribune«s Washington-redaktør Walter Trohan kan godt huske Klein.

Slog ham i gulvet

— Han var salgsagent og jeg har personligt engang givet ham en omgang bank, fortæller Trohan over for »Washington Post«-medarbejderen Richard Harwood.

Under et salgsfremstød sidst i tyverne havde »Herald Examiner« sendt et tog ned for at hente ofre for den orkan i Florida. På en eller anden måde lykkedes det Klein i »Tribune«, der var Hearst's ærgeste konkurrent i Chicago, at få anbragt et billede af dette tog i første plan. Denne »spøg« var lige ved at koste »Tribune«s billedredaktør jobbet. Næste gang Trohan mødte Klein, slog han ham simpelthen i gulvet i raseri.

En af Kleins medarbejdere fortæller, hvorledes hans chef ofte har gengivet denne episode — som bevis på, hvor muntert det gik til i Chicagos bladverden dengang i de larvende tyvere.

Da han imponerede Hearst

Klein har også fortalt, at han opsogte William Randolph Hearst selv for at få sit job tilbage. Han tog til New York, lejede en smoking og brød ind i det selskab, hvor Hearst var. Denne blev så imponeret over Kleins entré, at han på stedet genengavrede ham og tog ham med tilbage til Chicago i sin private jernbanevogn.

Klein har også opgivet, at han var manuskriptredaktør ved Universal og RKO-studierne i Hollywood. »Det af dette er sandt. I hvert fald er hans navn ikke nævnt i det udførlige film-leksikon, som udgives af kongressbibliotekets copyright office. Derimod findes det, at han nu og da var public relations-mand for chefen for MGM, den nu afdøde Louis B. Mayer.

Med hensyn til Kleins militære karriere står de faktiske forhold i lige så ringe grad mål med, hvad Klein selv har opgivet.

Da han fik medalje

Om Klein nogen sinde har deltaget i kamp i Stillehavet står uklart, men det er rigtigt, som han har opgivet, at han blev belønnet med en medalje for heltedigt indsat. Det er en medalje, som ifølge Pentagon tildeles soldater, der — i fredstid eller uden for kampanerne — har udført en eller anden bedrift, som har reddet menneskeliv.

I Kleins tilfælde var det for at redde en eller flere lastvogne fra ødelæggelse i Ny Caledonien. Ved en tilfældighed antændtes et ammunitionslager og patronerne begyndte at eksplodere. Klein ilede til og fik kørt nogle lastvogne bort, som stod i nærheden.

Et lykkeligt vendepunkt

I 1947 blev Klein valgt som »national commander«, landsformand, over de jødiske krigsveteraner, og dette kom tilsyneladende til at betyde et lykkeligt vendepunkt, både politisk og økonomisk, i hans karriere. Som sådan var han engang så heldig at modtage et telegram fra general Eisenhower, og kopier af dette indgik naturligvis i det materiale, som Julius Klein PR, Inc., udsendte om Julius Klein.

Var også Humphreys ven

Klein fik også Hubert Humphrey som ven dengang. Klein mødte ham i sin egenskab af jødisk veteran-leder, da Humphrey var borgmester i Minneapolis. »Og vi har været personlige venner lige siden«, sagde den nuværende vicepræsident, da han i en tale i senatet i 1955 omtalte Klein som en mand, der »nyder både republikaneres og demokraters velvilje og respekt«.

Kleins lederstilling i J. W. V. og dette, at han blev republikaner, førte til at han i 1948 blev udnævnt til »forsvarsrådgiver« i den republikanske nationalkomité og samme år blev udtaget som delegeret til den republikanske national-konvention.

Spillede sine kort godt

I årene efter spillede han sine kort så godt, at han blev personlig ven af en række af USA's kendteste politikere. Og han spillede højt spil.

Da MacArthur vendte hjem fra krigen, tog Klein til San Francisco for at modtage ham og invitere ham til Chicago, hvor Klein lovede ham en heltemodtagelse og en 17 skuds kanonsalut fra Illinois' nationalgarde. Klein var på det tidspunkt af en republikansk guvernør blevet udnævnt til brigadegeneral i denne nationalgarde. Men salutten for MacArthur fandt aldrig sted. Og kort tid efter mistede Klein sin general-titel og Kleins kompagni blev opløst.

Angrebet på Stevenson

Da var det, Klein kastede sig ud i et, synes det, fuldstændigt tabeligt og senere meget omtalt angreb på Adlai Stevenson, som på det tidspunkt var Illinois' guvernør. Han beskyldte denne for at have handlet af hævnfølelse over for Kleins loyalitet mod MacArthur. Og han gik så vidt som at gøre et stort nummer ud af, at Stevensons handling havde berøvet Chicago sit luftforsvar og stillet byen i en håbløs situation i tilfælde af et fjendtligt angreb.

Et bevis på, hvor godt Julius Klein forstår at tale for sig, var den blæst, der kom til at stå af denne sag. Republikanerne manglede kampagne-emner i 1951 og 1952. Partiet gjorde Kleins beskyldninger til sine og krævede, at Klein blev genindsat. Endog Hubert Humphrey, der var demokratisk senator, kritiserede Stevensons Illinois-aktion.

Han fortalte sandheden

Men sandheden. Ja, den blev senere fortalt i Washington af generalmajor Harry L. Bolen, øverstbefalende for nationalgardeens 44. division.

Men Klein fik sit job i nationalgarde tilbage, da en anden blev guvernør, og på en eller anden måde havde han altså kørt sin sag så overbevisende, at hans forhold til et par af de store politikere blot var blevet yderligere styrket.

Den nu afdøde senator Styles Bridges, der var formand for senats bevillings-komité, udnævnte i 1954 Klein til ubetalt rådgiver. Påbæftet denne titel begav Klein sig ud på en ti-ugers rejse i Europa, skrev en rapport om globale anliggender og anbefalede blandt andre ting — at man oftere konsulterede MacArthur om udenrigspolitik.

Til nyvurdering

Et andet punkt var, at USA skulle tage op til nyvurdering sin beslaglæggelse af tysk ejendom i de Forenede Stater efter den anden verdenskrig. Var det mon ved en tilfældighed, at Klein netop omkring det tidspunkt fik større og større interesse for tyske værdiers status?

I 1963 begyndte billedet af Klein at slå revner. Han blev stillet for senats udenrigsnævn for at forklare, hvordan han tjente til livets ophold, og så godt. Senator William Fulbright fremholdt Klein som eksempel på en mand, som »gennem misbrug af sit bekendtskab med medlemmer af kongressen, for egen vindings skyld, af og til vil skabe et indtryk af regeringsmedlem og forretningsinteresser, som giver et lidet flatterende billede af, hvorledes regeringen fungerer«.

Fulbright havde ret. Klein er nu nr. 2 mand i en af de største skandaler, USA har oplevet inden for det politiske liv, og tilsyneladende lykkes det ham ikke denne gang at klare frisag. E. N.

Narkotika-epidemi blandt skolebørn

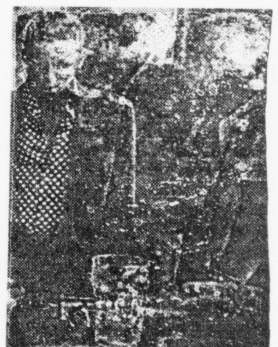
Også i England hærger narkotika-manien blandt de unge

LONDON, Iordag

BLANDT ENGELSKE psykiatere er der alvorlig angstelse over det stadigt stigende antal tilfælde af narkotikamisbrug hos ganske unge. En specialist på området udtaler, at der på visse skoler ligefrem kan tales om narkotika-epidemier.

Det er først og fremmest de såkaldte »drugs«, der er efterspurgt blandt de unge, d.v.s. forskellige former for medikamenter med opkvikkende virkning. De har navne som »purple hearts«, »black bombs« og »drinamy«. Det er også det meget omtalte LSD der giver hallucinationer, eller som det også siges »udvider grænserne for den menneskelige bevidsthed« og som flere gange antages at have været skyld i alvorlige forbrydelser. Det fås ganske vist ikke i handelen mere i England, men der findes et illegalt marked for LSD, og der er udviklet en ganske særlig kult om det. Men skremmende er det måske, at de traditionelle former for narkotikamisbrug også vinder indpas hos de unge. Antallet af personer under 20 år, der kommer under behandling for afhængighed af heroin, kokain og morfin var i 1964 40. Året efter steg antallet til 145.

Dr. P. A. L. Chapple fra St. Johns hospital, Battersea, London, der i de sidste tre år har arbejdet med narkomaner, erklærer, at han har helt sikre beviser på »drug-epidemier« på visse skoler. Han er overbevist om, at de unges »oprør« mere og mere består i at tage forskellige former for stimulerende

Navnlig i Londons Soho kan man opleve at blive tilbudt »drugs«

midler. Detaljerede undersøgelser på skoler andre steder i landet har givet samme resultat.

Hvor får de unge præparaterne? Ja, blandt andet på kaffebarer og danserestauranter. Navnlig i Londons Soho kan man ofte opleve at blive tilbudt »drugs«. Via unge mellemhandlere spredes de ud på skolerne.

Dr. Chapple er dybt foruroliget over situationen. De haster for myndighederne med at tage sagen op. Han foreslår bl.a. undervisning i skolerne om faren ved narkotikamisbrug, inden de farlige vaner bliver for udbredte. flind